

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Severové a soudkyně Mgr. Daniely Teterové a JUDr. Ilony Lövyové ve věci

žalobců: a) **Martin S.**, narozený dne xxx
b) **Viktorie S.**, narozená dne xxx
oba bytem xxx
oba zastoupeni advokátem Mgr. Martinem Sýkorou
sídlem Sadová 171/40, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Jiří B.**, narozený dne xxx
sídlem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Lubomírem Rokytou
sídlem Slezské náměstí 14, 743 01 Bílovec

o zaplacení 1.102.186 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobců a žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Opavě dne 13. 11. 2019, č. j. 17 C 115/2018-170

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v odstavci I. výroku,
- pokud jím byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci a) částku 119.186 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku, **potvrzuje,**

- pokud jím byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci a) částku 500.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení, **zrušuje** a věc **se vrací** v tomto rozsahu okresnímu soudu.

II. V odstavci II. výroku se rozsudek okresního soudu,

- pokud jím byla zamítnuta žaloba žalobce a) v části, v níž se domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 200.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení, **potvrzuje**,
- pokud jím byla zamítnuta žaloba žalobce a) v části, v níž se domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 283.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení, **zrušuje** a věc **se vrací** v tomto rozsahu okresnímu soudu.

III. V odstavci III. výroku se rozsudek okresního soudu,

- pokud jím byla zamítnuta žaloba žalobkyně b) v části, v níž se jakožto oprávněná společně a nerozdílně s žalobcem a) domáhala vůči žalovanému zaplacení částky 200.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení, **potvrzuje**,
- pokud jím byla zamítnuta žaloba žalobkyně b) v části, v níž se jakožto oprávněná společně a nerozdílně s žalobcem a) domáhala vůči žalovanému zaplacení částky 783.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení, **zrušuje** a věc **se vrací** v tomto rozsahu okresnímu soudu.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci a) částku 619.186 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení (odstavec I. výroku), v části, ve které se žalobce a) domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 483.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení, žalobu zamítl (odstavec II. výroku), v části, ve které se žalobkyně b) jakožto oprávněná společně a nerozdílně s žalobcem a) domáhala vůči žalovanému zaplacení částky 983.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení, žalobu zamítl (odstavec III. výroku), žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 33.475 Kč (odstavec IV. výroku), žalobkyni b) uložil povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 139.968 Kč (odstavec V. výroku), žalobci a) uložil povinnost zaplatit České republice - Okresnímu soudu v Opavě náhradu nákladů řízení v rozsahu 44 %, a to ve výši, která bude uvedena v samostatném usnesení (odstavec VI. výroku), žalovanému uložil povinnost zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Opavě náhradu nákladů řízení v rozsahu 56 %, a to ve výši, která bude uvedena v samostatném usnesení (odstavec VII. výroku).
2. Žalobce a) podal odvolání proti odstavcům II.-VII. a částečně co do odstavce I. výroku rozsudku, přičemž odvoláním nenapadl tu jeho část přiznávající mu částku 119.186 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky od 13. 1. 2018 do zaplacení. Žalobkyně b) podala odvolání do odstavců I.-VII. výroku rozsudku. Dle žalobců zavinění žalovaného bylo prokázáno, resp. jeho zavinění je

jediným logickým vyústěním situace, která nastala. Bylo-li prokázáno, že není možné (fyzikálně je to nemožné), aby se noha koně dostala pod vrata v případě jejich řádného zajištění a zároveň je zřejmé, že se tam dostala, je jediným logickým vysvětlením to, že vrata nebyla buďto řádně smontována, případně řádně zajištěna v době, kdy byl kůň svěřen žalovanému, který měl jeho bezpečnost zajistit, jde o jednoznačné pochybení na jeho straně. Sám svědek navržený žalovaným (zaměstnanec žalovaného, který je tak na něm existenčně závislý) údajně viděl, jak „vrata ve spodní části vyletěla, kde poté kůň nechal nohu“. I toto jednoznačně vypovídá o tom, že vrata nebyla buďto řádně smontována či zajištěna v době, kdy ve stáji byl přítomen pouze tento zaměstnanec žalovaného. Ostatně i první bezprostřední reakce žalovaného byla, že vrata určitě tento zaměstnanec špatně zavřel. Žalovaný zároveň neprokázal, že by ke škodě došlo i jinak. Ze svědeckých výpovědí mimo jiné vyplynulo, že přístup do stáji má i široká veřejnost a vrata dokonce mohl otevřít kdokoliv, tato skutečnost však nemůže jít k tíži žalobců, neboť za bezpečné ustájení koně odpovídá žalovaný a je na něm, jak toto zajistí, resp. komu všemu do stáji povolí přístup a jak toto bude kontrolovat. Jelikož žalovaný nezajistil dostatečnou bezpečnost koně v boxu, resp. nedostatečně zkontroloval, neseřídil nebo jinak řádně nezajistil boxové stání koně a jeho bezpečnost, kdy informaci o incidentu se žalobce a) dozvěděl až od třetí osoby a teprve po jeho příjezdu byl kůň vyproštěn, k čemuž teprve žalobce a) sehnal příslušné nářadí, dopustil se tímto žalovaný hrubé nedbalosti, v důsledku které se kůň zásadním a nevratným způsobem poranil. Je obecnou prevenční povinností provozovatele stáji být na tyto situace připraven. Žalovaný je tak odpovědný vůči oběma žalobcům, kdy žalobci a) nadto svědčí i objektivní odpovědnost žalovaného. V důsledku, ať už přímého škodného jednání žalovaného, či v důsledku jeho opomenutí, došlo na straně žalobců coby spoluvlastníků ke škodě (k úmrtí koně), ke které by nedošlo, nebyl-li by kůň ustájen u žalovaného. Zároveň žalovaný neprokázal jakýkoli liberační důvod. Další odvolací námitka žalobců směřovala vůči znaleckému posudku. Namítali, že znalce stanovená cena 500.000 Kč je nepřezkoumatelná. Z posudku není patrná žádná metoda (např. srovnávací), na základě které by mohl znalec k této částce dospět, a není tak jasné, z čeho při svém odhadu vycházel. Znalec nepřihlédl ani orientačně ke kupní ceně, za kterou byl předmětný kůň žalobci původně pořízen, byť následně připustil, že tato cena je obvyklá a odpovídá tomuto typu koní. Znalec vůbec nepřihlédl k dalšímu chovu a výcviku koně po dobu, kdy byl kůň již v držení žalobců a své závěry nezměnil ani poté, co se dozvěděl o důvodu (nemoc koně předcházející drezúrář), proč kůň nebyl na takové výkonnostní úrovni, jak se v jeho věku předpokládá, ani k tomu, že jeho výkonnost měla následně prokazatelně stoupající tendenci. Je s podivem, že dva znalecké posudky (tj. znalecký posudek Ing. Milana Thiemera, který koně ocenil mezi 700.000 Kč až 900.000 Kč, a znalecký posudek Ing. Stanislava Hošáka, který téhož koně k témuž dni ocenil na 500.000 Kč) se takto značně (skoro o 100 %) mohou rozcházet. Soud se neměl spokojit s pouhým konstatováním znalce, že „to tak prostě v této branži chodí“, nehledě na to, že znalec nebyl schopen dodat podklady (články, ceníky, webové portály), na které se sám ve svém posudku odvolával a uvedl je jako přílohy posudku. Žalobci jsou známy webové portály zabývající se prodejem koní (včetně tohoto typu) - zejména německé (velmi obsáhlé a detailní), kdy i tyto ceny zvažoval při koupě předmětného koně právě proto, aby jej nezakoupil nevýhodně.

3. Proti odstavcům I., IV., V., VI. a VII. výroku rozsudku podal rovněž žalovaný odvolání, kterým se domáhal změny výroku ve věci samé tak, že žaloba se zamítá, případně zrušení rozsudku v napadené části a vrácení věci v tomto rozsahu okresnímu soudu k dalšímu řízení. Žalovaný předně namítal, že okresní soud se nevypořádal správně s otázkou nabytí vlastnictví předmětného koně žalobcem a) a jeho závěr je předčasný. Dle kupní smlouvy ze dne 13. 8. 2017 se žalobci měli stát vlastníky předmětného koně, přičemž v německém originále je uveden žalobce a) s poznámkou vz. žalobkyně b) a smlouva je opatřena podpisem toliko žalobce a). Otázku kupujícího se nepodařilo postavit najisto ani výslechem žalobců, když tito pouze konstatovali svůj záměr, ale jednoznačně se nevyjádřili. Okresní soud nadále vycházel ze skutečnosti, že koně koupil žalobce a). Zcela zásadní je však otázka přechodu vlastnického práva, když v kupní smlouvě je sjednána kupní cena ve výši 25.000 EUR a přechod vlastnického práva je spojován s úplným zaplacením

kupní ceny, když úhrada částky 20.000 EUR je doložena výpisem z účtu a není účastníky zpochybňována (byla zaplacená před převzetím koně). Tvrzení žalobce a), že částku 5.000 EUR se rozhodl doručit prodávajícímu osobně, osobním automobilem tak absolvoval vzdálenost 1000 km, finanční hotovost předal, avšak při této příležitosti si ani nenechal vystavit účetní doklad a v podstatě ani jiné potvrzení mimo následně získanou listinu, na níž prodávající prohlašuje, že částka 5.000 EUR byla uhrazena, lze obtížně uvěřit a zakládá pochybnosti o opravdové úhradě částky 5.000 EUR a přechodu vlastnického práva. Protokol o jednání nezaznamenal vzrušenou debatu účastníků, kdy žalovaný požadoval předložení originálu listiny pro možnost grafologického posouzení pravosti podpisu prodávajícího, případně výsledku prodávajícího. Nerealizace přechodu vlastnictví je dále doložena absencí změny registrace vlastníka v evidenci hospodářských zvířat, když tímto žalobce porušil povinnost vyplývající ze zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění a plenitbě hospodářských zvířat, který ukládá změny v evidenci evidovat do tří dnů. Je velmi nepravděpodobné, že by žalobce, pokud byl vlastníkem koně, své vlastnictví nezaevidoval a s neevidovaným, resp. evidovaným na prodávajícího, se jeho dcera zúčastnila opakovaně jezdeckých závodů. V jezdeckém sportu je naopak obvyklé, že nový kupující respektuje povinnosti vyplývající ze zákona o šlechtění hospodářských zvířat, koně po nabytí vlastnictví řádně zaregistruje a pro účast v jezdeckých soutěžích se prezentuje jako vlastník. Popsané okolnosti, ať již samostatně, či ve vzájemných souvislostech, zakládají pochybnosti o přechodu vlastnického práva a jeho nabytí žalobcem a). Další odvolací námitka se týkala sjednané subjektivní odpovědnosti, tedy odpovědnosti toliko za zavinění, kterou si účastníci sjednali v bodě 5. smlouvy ze dne 3. 9. 2016, tedy sjednali si odchylnou úpravu od zákonné úpravy, a to přesně tak, jak tuto odchylnou možnost zákon č. 89/2012 Sb. připouští; takto se po dobu smluvního vztahu chovali a o platnosti ujednání neměli pochyb, byli přátelé, podnikatelé z jednoho města. Při hodnocení tohoto ujednání soud zcela ignoroval záměr účastníků a dal průchod jednostranné změně názoru a postupu, který defacto znehodnocuje veškerá ujednání a využívá možnosti přestylizování se z pozice čestného podnikatele do pozice domněle slabší strany vztahu či spotřebitele. Při prokazování podmínek pro vznik subjektivní odpovědnosti dospěl okresní soud ke správným závěrům, že žalovaný smluvní či zákonné povinnosti neporušil a prokázal i splnění prevenční povinnosti; v této souvislosti byly provedeny výsledky svědků, kteří se vyjadřovali jednoznačně. Třetí odvolací námitka žalovaného se týkala skutečnosti, že okresní soud nesprávně v odpovědnostním vztahu považoval žalobce za slabší stranu, případně spotřebitele. Dle žalovaného je nepochybné, že žalobce a) i žalovaný jsou osoby podnikající, které spolu uzavřely smlouvu v rozsahu předmětů svých podnikání, a to oba za účelem zisku, když žalovaný tržní nájemné a žalobce svěruje předmět přinášející zisk (koně). Žalobce je držitelem zcela totožného živnostenského oprávnění jako žalovaný, tedy Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 a 3 živnostenského zákona a předmětného koně si pořídil za účelem podnikání, když mimo jiné i ušlý zisk z podnikání ve formě účasti v soutěžích je předmětem žaloby. Z takto přiznané chráněné pozice slabší strany, spotřebitele, okresní soud nesprávně vyvodil neplatnost ujednání stran při sjednání subjektivní odpovědnosti a případ posoudil jako nároky z odpovědnosti objektivní. Čtvrtá námitka žalovaného směřovala proti stanovení ceny koně, která se jeví nepřiměřeně vysoká, když znalec při výsledku konstatoval, že kůň „nic neuměl“. Vzhledem k tomu, že šlo o valacha, nelze ani počítat s chovnou hodnotou. Výslednou cenu opřel znalec pouze o svou odbornost, kterou však ničím nepodpořil. Pátá odvolací námitka žalovaného směřovala k neúčelnosti nákladů léčby koně, které dle žalovaného byly vzhledem k diagnóze již neúčelné a současný stav veterinární medicíny již nebyl schopen koně zachránit, což bylo zřejmé od samého počátku. Tomuto odpovídá i závěr znaleckého posudku doc. MVDr. Barbory Bezděkové, která uvádí - prognóza na záchranu koně byl od počátku nejistá, sportovní prognóza dubiózní až špatná. Pokud se žalobce za této situace rozhodl nemalé náklady na léčbu koně investovat, nelze mu to sice vyčíst, ale rozhodně by důsledek jeho rozhodnutí neměl být přenášen na jiný subjekt. Chování žalobce bylo v rozporu s obecně známou normou chovatelů koní „Modlitbou koně“, která danou situaci popisuje a jednoznačně stanoví, že v beznadějných stavech je nutné dopřát koni milosrdnou smrt. Požadavek úhrady veterinárních nákladů vynaložených

v beznadějně situaci je neopodstatněný. Poslední námitka se týkala výše nákladů řízení, přičemž žalovaný považoval jako neúčelné úkony: porada s klientem 3. 12. 2018 v návaznosti na výzvu soudu k doplnění skutkových tvrzení a důkazních návrhů, doplnění skutkových tvrzení a důkazních návrhů z 5. 12. 2018, když tyto úkony v podstatě opravují a doplňují neúplnou žalobu a jejich provedení nelze uložit k tíži žalovaného. Diskutabilní jsou také půl úkony za poradu s klientem 4. 2. 2019 před výsledkem svědků, písemné otázky pro znalce, když žalující strana sama znalce navrhovala a již v návrhu se vyjádřila, čeho se má výsledek týkat. Okresní soud vstřícně uznal úkony, které buďto opravovaly žalobu nebo se jeví jako neúčelné, oproti tomu žalovanému soud nepřiznal náhradu za úkon vyjádření k výzvě z 9. 1. 2018, což je v rozporu s postupem soudu, když žalobci úkon výzva k plnění uznal a žalovanému vyjádření k výzvě již nikoliv.

4. Odvolací soud po zjištění, že odvolání byla podána osobami oprávněnými, jsou včasná a přípustná, přezkoumal napadený rozsudek v celém rozsahu, včetně předcházejícího řízení, dle ust. § 212a odst. 1, 3 a 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), se závěrem, že odvolání jsou částečně důvodná.
5. Odvolací soud konstatuje, že v době zahájení řízení byla žalobkyně b) nezletilá, protože bylo namístě zabývat se otázkou, zda je dána její procesní způsobilost (viz ust. § 20 odst. 1 o. s. ř.). Procesní způsobilostí účastníka občanského soudního řízení se rozumí jeho schopnost vykonávat v řízení práva a povinnosti účastníka řízení, a to buď samostatně, nebo prostřednictvím zástupce. Fyzická osoba, jež není ve smyslu ust. § 20 odst. 1 o. s. ř. procesně způsobilá, a nemůže proto samostatně jednat (vystupovat) před soudem, musí být zastoupena zákonným zástupcem, který za ni vykonává potřebné procesní a jiné úkony. Procesní způsobilost podle § 20 odst. 1 o. s. ř. patří mezi podmínky řízení (§ 103 o. s. ř.) na straně účastníka řízení. Nedostatek procesní způsobilosti účastníka řízení je odstranitelným nedostatkem procesních podmínek a nevede obecně k zastavení řízení. Soud by se měl pokusit tento nedostatek odstranit. Zejména může postupovat tak, že bude zjišťovat, kdo je zákonným zástupcem a poté bude jednat přímo s tímto zástupcem. V případě nezletilých dětí by pravidlem měl být závěr, že tyto nemají plnou procesní způsobilost ve smyslu § 20 odst. 1 o. s. ř., přičemž opačný závěr lze přijmout pouze v konkrétních zcela výjimečných situacích a vždy je nutno jej řádně odůvodnit. Zohlednit je přitom třeba zejména individuální rozumovou a volní vyspělost konkrétního dítěte, neboť je toto individuální hledisko podstatné (viz nálezy Ústavního soudu I. ÚS 1041/14, ze dne 4. 12. 2014). V dané věci nebyla žalobkyně zastoupena zákonným zástupcem, resp. soud nejednal s jejími zákonnými zástupci, jednal s žalobkyní zastoupenou advokátem na základě plné moci. Za situace, kdy v době vydání napadeného rozsudku byla již žalobkyně zletilá, nabyla tak procesní způsobilosti, je třeba posoudit, zda je v řízení zastoupena na základě platné plné moci. Žalobkyně v době své nezletilosti udělila svému zástupci dne 13. 12. 2017 plnou moc k zastupování ve věci vymáhání majetkové újmy způsobené žalovaným; plnou moc udělil současně žalobce a) – otec žalobkyně b). Z uvedeného plyne, že zákonný zástupce nezletilé žalobkyně nezmocnil advokáta, aby jej zastupoval v řízení v tom rozsahu, v jakém byl oprávněn jednat za nezletilou; z obsahu předmětné plné moci, která je jen listinou osvědčující uzavření dohody o plné moci, plyne, že dohodu o plné moci uzavřela nezletilá žalobkyně. Dle ust. § 894 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, účinný od 1. 1. 2014 (dále jen „o. z.“), který je třeba na předmětné jednání nezletilé žalobkyně aplikovat, uzavře-li dítě smlouvu o zastoupení, nemá to vliv na zákonné zastoupení dítěte rodiči. Dítě však nemůže platně uzavřít smlouvu o zastoupení v záležitostech, které jsou co do povahy nepřiměřené jeho rozumové a volní vyspělosti, a dále v těch, ke kterým potřebuje jeho zákonný zástupce přivolení soudu. Z obsahu spisu a sdělení zástupce žalobkyně odvolací soud zjistil, že zákonní zástupci žalobkyně nezažádali řízení o udělení souhlasu opatrovnického soudu k podání žaloby. Rozhodovací praxe je ustálena v názoru, že podání jakékoliv žaloby je neběžnou záležitostí, která může mít daleké dosahy do sféry nezletilého (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 9. 2012, sp. zn. 33 Cdo 2289/2011, rozsudek ze dne 25. 6. 2014, sp. zn. 33 Cdo 2275/2011), přičemž na uvedeném faktu nic nemění, že nezletilý je ve věku blízkém dospělosti. Přestože ust. § 461 odst. 1 o. z. výslovně řeší pouze jednání zástupce

při správě jmění, využijí se tatáž pravidla i při zastupování nejen v majetkových, ale i v osobních záležitostech zastoupeného, k němuž je zákonný zástupce nebo opatrovník oprávněn (výjimky především viz § 458). Je tedy zjevné, že rodiče žalobkyně by potřebovali k podání žaloby, podali-li by ji jako zákonní zástupci nezletilé žalobkyně, schválení soudu. Dle ust. § 36 o. z. nezletilý, který nenabyl plné svéprávnosti, není nikdy, bez ohledu na obsah ostatních ujednání, způsobilý jednat samostatně v těch záležitostech, k nimž by i jeho zákonný zástupce potřeboval přivolení soudu. V daném případě tak nezletilá, plně nesvéprávná žalobkyně jednala v záležitosti, kdy i její zákonný zástupce potřeboval souhlas soudu; takové jednání je absolutně neplatné (ust. §§ 36, 581, 588 o. z.), neboť toto jednání zjevně odporuje zákonu a narušuje veřejný pořádek. Jednání, ke kterému soud nedal souhlas, se však může stát perfektním poté, kdy dítě nabude plné svéprávnosti a vysloví s tímto jednáním souhlas (analogicky § 553 odst. 2 o. z.). Uvedené je třeba považovat za výjimku z pravidla, že co je zdánlivé, nemůže konvalidovat. Pokud by tato výjimka neplatila, byl by popřen smysl a účel ust. § 898 o. z. (viz ust. § 2 o. z.). Tedy poté, co dítě nabude plné svéprávnosti, nic nebrání tomu, aby mohlo samo právní jednání odsouhlasit, neboť by si mělo uvědomovat veškeré následky (vyhodnotit veškeré přínosy a rizika), které konkrétní právní jednání pro ně přináší (viz Hulmák, M a kol.: Občanský zákoník II. Rodinné právo. § 655 - § 975. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2014, str. 990 – tj. komentář k ust. § 898). V daném případě žalobkyně v době své zletilosti zmíněné právní jednání (podání žaloby) k výslovnému dotazu odvolacího soudu odsouhlasila (viz sdělení na č. l. 234 spisu); zbývá dodat, že výše uvedeným souhlasem a svojí aktivní účastí v odvolacím řízení nepochybně vyslovila souhlas s nabytím koně Rockefellera do svého vlastnictví na základě kupní smlouvy, ke které nedal soud souhlas, a jednání se tak stalo perfektním, což je výjimka z pravidla, že co je zdánlivé, nemůže konvalidovat (viz výše uvedený komentář).

6. Okresní soud učinil v bodech 3. -9., 15. a v poslední větě bodu 16. odůvodnění napadeného rozsudku, ke které žádný z účastníků nevznesl žádné odvolací námítky, z nesporných tvrzení účastníků a provedených důkazů správná skutková zjištění, tato odvolací soud pro své rozhodnutí převzal a vycházel z nich. Nad rámec zjištění okresního soudu učiněných v bodě 7. odůvodnění rozsudku odvolací soud ze zprávy společnosti Svarko s. r. o. ze dne 14. 1. 2019 (viz č. l. 54 spisu) zjistil, aniž by zopakoval dokazování tímto listinným důkazem, což je v případě listinných důkazů postup souladný s judikaturou, že za normálních okolností při řádném zajištění dveří boxu není možné, aby se noha koně dostala do prostoru pod dveře.
7. Odvolací soud doplnil dokazování provedené okresním soudem a z další zprávy společnosti Svarko s. r. o., a to ze dne 17. 4. 2020 (viz č. l. 225 spisu) zjistil, že výše uvedenými normálními okolnostmi se rozumí situace, kdy dveře boxu jsou ve stavu, jak byly vyrobeny a dodány, bez úprav a poškození, stabilní, udržované, řádně zajištěné, kuň je uvnitř boxu řádně ustájen, v okolí se nevyskytují žádné řádnému provozu stájí odporující vlivy. Konstrukce dveří boxu při řádném používání, bez neodborných zásahů a úprav, náhodných či cílených poškození, nedovoluje, aby došlo k uvolnění dveří boxu z pojistných mechanismů, a tedy ani „vylétání spodku vrat boxu do výše přibližně půl metru“. Při nezajištění dveří boxu, případně ponechání v částečně otevřeném stavu může kuň svou vhodně směřovanou silou dveřmi pohnout ve směru jejich posunu. Dveře boxu nejsou ze zákona žádným tzv. vyhrazeným zařízením, pro která platila povinnost výrobce zpracovat plán revizí, kontrol či zkoušek a jejich period; technickou normou nejsou stanoveny žádné specifické délky životnosti jednotlivých ocelových konstrukcí; odborná praxe však dokazuje, že životnost ocelové konstrukce je velmi závislá na životnosti její protikorozní ochrany. V tomto případě byla použita protikorozní ochrana ponorem do žárového zinku, jako velmi robustní a kvalitní ochrana; v běžném prostředí je první obnova vhodná, pokud součet místních bodů a ploch s viditelným prorezivěním a odkorodováním povrchu až na podklad přesáhne 5% celkové funkční plochy konstrukce; takový stav zinkového povlaku dne 18. 10. 2017 ve stájích Xxx nebyl zjištěn.
8. Z nesporných tvrzení účastníků odvolací soud zjistil, že pro otevření vrat předmětných boxů se musela uchopit šprušle a potáhnout dolů a pak bylo možné vrata otevřít posuvem

do strany. Když se vrata zavírala, bylo nutné je dovít až do konce a pakliže se tak stalo, automaticky došlo k jejich zajištění tím, že šprušle zaskočila nahoru a vrata byla ve stavu zavřená a zajištěná.

9. Jelikož odvolací soud měl za to, že výpovědi svědků Kamila B., Ladislava M. a Zdeňka L. by bylo možné hodnotit jinak, než učinil okresní soud, zopakoval dokazování, tedy opětovně tyto svědky vyslechl a z takto zopakovaných důkazů vzal za prokázáno, a to:

- z výpovědi svědka Zdeňka L., v části, kterou odvolací soud hodnotí jako věrohodnou, neboť je v souladu s dalšími výpověďmi svědků a nespornými tvrzeními účastníků, že zavíral večer v sedm hodin den před 1. 10. 2017 stáj, v níž byl ustájen předmětný kůň; ještě před tím, než stáj zavřel, provedl namátkovou kontrolu, zda jsou boxy zavřeny, a to tak, že namátkově s vraty ručně zatřepal, tzn., že ne se všemi vraty třepal; dne 1. 10. 2017 přišel do stáji, předmětný kůň stál, svědek chystal krmení, což je vzadu ve stáji, a uslyšel velký hluk, podíval se do chodbičky a viděl, jak se vrata boxu jako bumerang ocitla v chodbičce, tzn., že vyletěla do chodbičky a hned se vrátila zpět, svědek před tím slyšel, že kůň 2x až 3x kopal; když přišel ke koni, box byl celý pokřivený, nešel otevřít, byl zavřený; poté volal panu B., že potřebuje zvedák, volal také žalobci a žalovanému; prvotní reakce žalovaného na předmětnou událost s Rockefellerem byla, že svědek musel mít vrata otevřená; k nehodě došlo podle obecné zkušenosti svědka tak, že kůň Rockefeller se zavalil a jak se z toho chtěl dostat, tak kopal do vrat, což dělalo rány a jak trefil vrata, ta vyletěla způsobem uvedeným výše; co se týče mechanismu vrat, svědek uvedl, že vrata jsou nahoře napevno přichycená, tzn., že když do nich Rockefeller bouchnul, tak vrata nemohla vyjet nahoru ke stropu, ale spodní část vyjela do chodbičky a vrátila se zpět; svědek nevěděl, jak často se kontroloval technický stav boxů, pokud bylo potřeba, tak se něco utáhlo či namazalo, pokud zjistil, že je třeba něco udělat ve smyslu údržby, nahlásil to žalovanému; dále svědek uvedl, že pokud by vrata nebyla zajištěná a kůň by do nich kopl, tak buď by došlo k posunu vrat do boku, nebo do chodbičky, tzn., dopředu, přičemž by záleželo na tom, jak by kůň ležel a kam by tedy kopl;
- z výpovědi svědka Kamila B., údržbáře v předmětných stájích, v části, kterou odvolací soud hodnotí jako věrohodnou, neboť je v souladu s dalšími výpověďmi svědků a nespornými tvrzeními účastníků, že o nehodě jej informoval telefonicky svědek L., řekl mu, že kůň má nohu pod vrata a potřebuje pomoc, svědek přivezl páčidlo, které však k vyproštění koně nestačilo, k vyproštění došlo až poté pomocí heveru, který sehnal žalobce; když přišel svědek do stáji, tak horní vodící lišta byla napružená, až při páčení heverem došlo k posunu vrat nahoru o 8-10 cm, horní lišta se tím zdeformovala a také došlo k deformaci samotných vrat; dále svědek uvedl: „protože to bylo celé pokřivené, muselo se to nadzvednout“; k dotazu odvolacího soudu, nechtěl svědek uveď, zda je pravdou to, co uvedl ve výpovědi před okresním soudem, kdy uvedl „... když jsem tam přišel, tak vrata nebyla nijak deformovaná, ale při páčení jsme vrata deformovali v horní vodící liště“, svědek setrval na výše uvedené výpovědi před odvolacím soudem a vysvětlil, že deformací vrat měl na mysli jejich deformaci páčením;
- z výpovědi svědka Ladislava M., ošetřovatele koní, který pracoval dne 1. 10. 2017 u žalovaného, jehož výpověď odvolací soud považuje rovněž za věrohodnou, neboť svědek konzistentně vypovídal, jak před okresním, tak odvolacím soudem, a tato je v souladu s ostatními věrohodnými výpověďmi svědků či jejich věrohodnými částmi, že když se kůň zavalí, neznamená to, že má problém; příčin zavalení koně je více, např. se válí jenom venku, některý jen uvnitř, koně se také válí, když jsou zpocení pod sedlem, když je něco škrábe na zádech; když se kůň zavalí, neznamená to, že jenom trpí kolikou; po příjezdu k předmětnému boxu dne 1. 10. 2017 jej svědek pohledem zkontroloval a viděl, že spodek vrat byl vyhozený ze spodních čepů, ale drželo to nahoře; při vyprošťování koně se prohla horní lišta vrat; kůň Rockefeller se oproti jiným koňům možná válel o něco častěji, bylo to jak kdy, ale svědkovi to nepřipadalo nijak divné; nikdy nikoho neupozorňoval, že je s ním něco v nepořádku; žalobci nechtěli, aby byl kůň pouštěn do výběhu; k dotazu soudu, zda se po zavření a zajištění vrat boxu prováděla nějaká kontrola, svědek uvedl, že zaměstnanci to kontrolovali, třeba když tam měli nějaké věci nebo jestli kůň

nevylezl, aby se nepřezral, poté, co se koně nakrmili, a odcházelo se, mohli být ve stáji někteří klienti, a proto alespoň svědek M., když odcházel ze stáje, tak každý box jednotlivě zkontroloval pohledem, protože to jde vidět.

10. V části, v níž svědek B. uvedl, že, když přišel do stáji, tak vrata byla zajištěná, tzn. západka byla zavřená, tedy nešlo to po noze koně do boku otevřít, považuje odvolací soud výpověď svědka za nevěrohodnou, neboť ve výpovědi před okresním soudem dne 6. 2. 2019 k tomuto uvedl, že neví, jestli západka byla na vratech boxu zajištěná, to si neuvědomil, ale když vrata zvedali heverem, tak nedošlo k žádnému jejich posunutí do stran, takže podle něho vrata zajištěná musela být, přičemž u ústního jednání před odvolacím soudem dne 16. 3. 2021 zcela bez pochybností uvedl výše uvedené, což svědčí o účelové snaze upravit svoji předchozí výpověď ve prospěch žalovaného. Pokud svědek L. uvedl, že večer před předmětnou událostí vše zkontroloval pohledem a vše bylo v pořádku, tedy boxy byly zavřené, hodnotí odvolací soud tuto část jeho výpovědi za nevěrohodnou, neboť je v rozporu s tím, co uvedl ve výpovědi před okresním soudem, kdy uvedl, že „vrata byla podle mě zavřená, nevyšiml jsem si, že by byla otevřená; tímto večerním krmením by měla péče o koně končit, ale já samozřejmě nevím, jestli ve skutečnosti tam v boxu potom někdo byl nebo ne“ – ve výpovědi před okresním soudem svědek ničeho nehovořil o kontrole, tedy vizuální kontrole každého jednotlivého boxu, jak o ní vypověděl svědek M., či o kontrole ruční. Nadto sám svědek vypověděl, že kdyby vrata nebyla zajištěna a kůň do nich kopl, mohl by je vykopnout i do chodničky, jak se stalo v daném případě, neboť zda by došlo k jejich posunu do boku, či dopředu, záleželo na poloze ležícího koně. Při této znalosti fungování vrat se nepochybně obával postihu jeho osoby v případě svého opomenutí při kontrole vrat boxu a kontrole stáji před zamčením; nevěrohodnost jeho výpovědi v této části a jeho obavy z postihu plynou i z prvotní reakce žalovaného, který svědkovi vytkl, že vrata musela být otevřená, a také ze zpráv společnosti Svarko s. r. o., z nichž plyne, že při zavření a zajištění boxu by se noha koně pod vrata nedostala, tzn., že v případě opačného stavu vrat, tj. při jejich nezavření, nezajištění, k uvedenému může dojít, stejně tak k tomu může dojít v případě neodborných zásahů a úprav, náhodných či cílených poškození; rovněž nelze pominout, že do stáji měli přístup vedle zaměstnanců žalovaného i ostatní klienti, pročez nabývá na významu kontrola stavu boxů např. před večerním uzamčením stáje; důkazem prokazujícím možnost zranění koně při tzv. jiných než normálních okolnostech, jak jsou tyto definovány ve zprávě společnosti Svarko s. r. o., je i nesporné zranění koně, způsobené tím, že jeho noha se dostala pod vrata boxu.
11. Z výše uvedených zjištění plyne, že žalovaný neučinil dostatečné opatření k zabránění vzniku škody na zdraví koně a v příčinné souvislosti s tímto porušením právní povinnosti došlo ke zranění a následně k úmrtí koně Rockefellera; s ohledem na okolnosti vzniku zranění koně Rockefellera nelze příčinu jeho zranění označit za náhodu, k jejímuž naplnění sám žalovaný nepřispěl.
12. Okresní soud zcela správně neprovedl výslech svědkyně M., neboť účelnost vynaložených nákladů léčení, k níž měla vypovídat, je otázkou odbornou a vyplynula ze znaleckého posudku Doc. Barbory Bezděkové.
13. Odvolací soud z důvodu nepřezkoumatelnosti znaleckého posudku znalce Ing. Stanislava Hošáka, znalce z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace ceny a odhady koní (viz č. l. 94-98 spisu) v části stanovení ceny koně, když znalec neuvedl, z jakých srovnávacích cen vycházel, resp. tyto odmítl sdělit, byť sdělil, že vycházel z metody srovnávací, přičemž ani jeho výsledkem se nepodařilo tento rozpor odstranit, a z důvodu rozpornosti závěrů tohoto znaleckého posudku se závěry znaleckého posudku vypracovaného Ing. Milanem Theimerem, rovněž znalcem z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace cen a odhady koní (viz příloha spisu), ustanovil revizním znalcem MVDr. Jaroslava Dražana, který ve svém písemném znaleckém posudku (viz č. l. 246—256 spisu) dospěl k závěru, že s přihlédnutím k účelu využití, věku, zdravotního stavu (klinicky zdrav), chovné hodnotě a dosažené sportovní kariéře činí cena koně Rockefellera na českém trhu k 1. 10. 2017 před zraněním 450.000 Kč. Znalec uvedl, že zahraniční prakticky nerespektuje český chov, a proto prodej českých koní na export je velmi malý; cena koní u nás

stagnuje. Z uvedených důvodů je dle znalce zcela reálná hodnota koně Rockefellera cca 25.000 EUR na německém trhu. Poklesem – nedosažením předpokládané výkonnosti nedošlo ke zhodnocení, naopak ke ztrátě hodnoty koně Rockefellera; chovnou hodnotu jako valach neměl žádnou; na tvorbu ceny má vliv jen dosažení sportovní kariéry. Ocenění koní vychází z obvyklé ceny dosahované na trhu v aktuální době a přihlíží se ke zdravotnímu stavu zvířete, plemenné, užitkové hodnotě, charakteru a užitné hodnoty jak sportovní, tak chovné, stupni výcviku, vyhodnocení rodokmenové hodnoty – PH a RPH, exteriéru a eventuálně k vyhrané sumě peněz na sportovních závodech nebo vydělané z připouštěcích poplatků. Dle revizního znalce znalec Ing. Hošák správně provedl rozbor původu a chovné hodnoty jednotlivých koní v původu, jak ze strany otce, tak matky (viz strana 2 jeho posudku). Porovnáním dosažených výsledků v drezuře v Německu s hodnocením 62%-69% v 5 letech stáří Rockefellera a se starty v ČR v roce 2017 s hodnocením 64%-74 svědčí o poklesu jeho výkonnosti, protože jako šestiletý nezvýšil stupeň obtížnosti v soutěžích absolvovaných ve vyšším věku, tedy 6 let stáří, na což má vliv i jezdecká a trenérská úroveň v ČR – startoval za JK Xxx, který v roce 2017 neměl žádnou trenérku na vyšší úrovni a jezdyně byla bez zkušenosti s vyšším stupněm drezúry L-S; kůň byl koupen s nějakým předpokladem, tzv. nadějí (proto i prodejní cena 25.000 EUR), která však nebyla naplněna, a proto hodnocení Ing. Theimera o navýšení ceny zhodnocením výcvikem není správné. U nás by měl kůň v šesti letech při naplnění rodokmenových předpokladů startovat v soutěžích na úrovni S, což správně hodnotil znalec Hošák. Proto je třeba vycházet z toho, jaká byla cena koní v 6 letech na úrovni výcviku v Z drezuře v ČR, nikoliv v Německu. Znalec doložil výsledky aukce vybraných koní z Německa (koně s horší kvalitou se do aukce nedostanou) a dále uvedl pro srovnání inzeráty z ČR, cena takového koně by se nejen dle zkušeností znalce, ale také po konzultaci se špičkovými drezurními jezdci (p. S., Ch., O.) pohybovala v ČR kolem 200.000 Kč. Z příložených inzerátů nabízejících obdobné koně plynou ceny: 175.000 Kč, 130.000 Kč a 120.000 Kč. Z výsledku znalce u ústního jednání, kdy byl znalec mj. vyzván necht' vysvětlí rozpory mezi svým závěrem a cenami v inzerci, odvolací soud zjistil, že cena koně Rockefellera bez sklonu ke kolikám českého majitele by se pohybovala v rozmezí 300.000-400.000 Kč, když do inzerce v ČR se nedávají koně na úrovni Rockefellera (ve stavu bez kolik), a cena koně Rockefellera se sklonem ke kolikám českého majitele by byla na úrovni inzerovaných koní, tj. 150.000-200.000 Kč.

14. Z čestného prohlášení Theo B. odvolací soud zjistil, že Theo B. prohlásil, že kupní cena koně Rockefellera TB (kupní smlouva uzavřená s Martinem a Viktorií S. dne 13. 8. 2017) mu byla zcela uhrazena.
15. Odvolací soud hodnotil každý výše uvedený důkaz jednotlivě, tedy i důkazy a z nich okresních soudem učiněná zjištění pod body 3. - 9., 15. a v poslední větě bodu 16. odůvodnění napadeného rozsudku a důkazy zopakované a provedené v odvolacím řízení a všechny ve vzájemné souvislosti, přihlédl k tomu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci a po provedeném dokazování dospěl k tomuto závěru o skutkovém stavu věci:

- žalobci podepsali dne 13. 8. 2017 kupní smlouvu na koupi koně Rockefellera TB narozeného 10. 4. 2011, za kterého zaplatili prodávajícímu celkem 25.000 EUR; žalobce na základě smlouvy o ustájení koně uzavřené s žalovaným ustájil koně ve stájích žalovaného v Xxx, kde se nachází moderní boxy; posuvné dveře boxu jsou osazeny pojistnými čepy, které brání jejich vysazení; čepy jsou umístěny mimo průchodnou šíři a doraz v horní liště garantuje, že v jakékoliv pozici dveří jsou dveře zajištěny minimálně jedním čepem; při prohlídce dne 18. 10. 2017 provedené společností Svarko s. r. o., která realizovala osazení boxů v Xxx (v roce 2010), byla zjištěna deformace vodících i závěsných prvků, avšak společnost Svarko s. r. o. nebyla schopna určit, zda byly dveře koněm nějak poškozeny před událostí, tj. přede dnem 1. 10. 2017; za normálních okolností, tj. situace, kdy dveře boxu jsou ve stavu, jak byly vyrobeny a dodány, bez úprav a poškození, stabilní, udržované, řádně zajištěné, kůň je uvnitř boxu řádně ustájen, v okolí se nevyskytují žádné řádnému provozu stáji odporující vlivy, není možné, aby se noha koně dostala do prostoru pod dveře; konstrukce dveří boxu při řádném používání, bez neodborných zásahů a

úprav, náhodných či cílených poškození, nedovoluje, aby došlo k uvolnění dveří boxu z pojistných mechanismů, a tedy ani „vylétání spodku vrat boxu do výše přibližně půl metru“; při nezajištění dveří boxu, případně ponechání v částečně otevřeném stavu může kůň svou vhodně směřovanou silou dveřmi pohnout ve směru jejich posunu;

- dne 1. 10. 2017 se levá pánevní končetina koně Rockefellerera dostala pod vrata, v té době byl ve stájích přítomen pouze pan L., který poté telefonoval ošetřovateli koní – panu M., panu B., žalovanému, zprostředkovaně informoval i žalobce; všichni neprodleně přijeli, ve stájích však nebylo pro vyproštění koně adekvátní nářadí, k vyproštění koně došlo až za pomoci heveru, který sehnal žalobce;
 - z výše uvedeného plyne, že se v daném případě nejednalo o nešťastnou náhodu; příčina spočívá v porušení prevenční povinnosti žalovaného, který nezajistil dostatečnou bezpečnost koně v boxu, ať už šlo o nikoliv řádnou údržbu, o neuzavření vrat boxu či o jejich nezajištění, s tím, že i když byla vrata po incidentu ve stavu zavřeném, mohlo k jejich zavření či případnému zajištění dojít poté, co po jejich vykopnutí koněm došlo k jejich vrácení, přičemž je zcela jednoznačné, že žalovaný, kterému byl kůň svěřen a který sám bezprostředně po události vytkl svědkovi L., že box řádně nezajistil, měl zajistit jeho bezpečnost;
 - bezprostředně po zranění byla prognóza na záchranu života koně nejistá, sportovní prognóza nejistá až špatná, a poté, co došlo později ke komplikaci v podobě rezistentní infekce a provalení infekční píštěle, stala se prognóza převážně nepříznivou a došlo k utracení koně; žalobce vynaložil na jeho léčení účelné náklady ve výši 119.186 Kč;
 - výše možných ročních výher koně Rockefellerera, který by v následujících 10 letech dosáhl výher ve výši 20.000 Kč ročně (viz nesporné tvrzení účastníků), by zdaleka nedosáhla výše ročních nákladů na něho vynaložených, neboť roční náklady na koně se pohybují v rozmezí 80.000 - 120.000 Kč.
16. Okresní soud na zjištěný skutkový stav aplikoval zcela správná zákonná ustanovení, a to ust. §§ 494, 419, 433 odst. 2, 1812 odst. 2, 1814 písm. a), 2952, 2895, 2898, 2944, 2969 a 2970 o. z. Odvolací soud dále na zjištěný skutkový stav aplikoval ust. §§ 2900, 2910 a 2911 o. z.
 17. Dle ust. § 2900 o. z. – vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného.
 18. Dle ust. § 2910 o. z. – škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.
 19. Dle ust. § 2944 o. z. – každý, kdo od jiného převzal věc, která má být předmětem jeho závazku, nahradí její poškození, ztrátu nebo zničení, neprokáže-li, že by ke škodě došlo i jinak.
 20. Okresní soud v bodě 19. odůvodnění rozsudku uzavřel, že oba žalobci byli strany kupní smlouvy jakožto kupující, neboť jsou oba uvedeni jak v německém znění smlouvy, tak v českém překladu, na obou vyhotoveních jsou jejich podpisy. Okresní soud dále uvedl, že je sice pravdou, že u žalobce je ve smlouvě uvedena zkratka v. z., což by mohlo vzbuzovat dojem, že smlouvu podepsal pouze žalobce a) jako zástupce tehdy nezl. žalobkyně, nicméně v takovém případě by smlouva nemusela být opatřena i jejím podpisem. Okresní soud vycházel při posuzování této otázky také z následného jednání stran a uvedl, že žalobce zaplatil kupní cenu a i následně se choval jako vlastník Rockefellerera, neboť vlastním jménem uzavřel s žalovaným smlouvu o jeho ustájení a vynaložil náklady na jeho léčení. Odvolací soud k tomu uvádí, že jelikož písemná smlouva, z níž žalobci dovozovali své vlastnické právo, je nejasná ve vztahu k žalobci a), vznikají pochybnosti, zda žalobce a) byl účastníkem smlouvy jako kupující (pokud ano, byli žalobci podílovými spoluvlastníky), či zda

byl zástupcem jediné kupující (a vylučného vlastníka) – žalobkyně b). Proto bylo namíste při výkladu obsahu smlouvy vycházet z ust. § 556 o. z. a za pomoci výkladu odstranit zmíněné nedostatky smlouvy, přičemž z odst. 1 tohoto zákonného ustanovení plyne, že základním východiskem pro výklad právního jednání je úmysl jednajícího, v případě smluv pak jde o společný úmysl smluvních stran. Zjišťování úmyslu jednajícího (všech účastníků smlouvy) má své objektivní meze dané použitím výkladových pravidel. Pokud se za jejich použití nepodaří úmysl jednajícího zjistit, uplatní se objektivní metoda interpretace, podle které se projevu vůle přisuzuje takový význam, jaký by mu zpravidla přikládala osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen. S ohledem na skutečnost, že okresní soud se nezabýval posouzením skutečného úmyslu stran v okamžiku uzavírání smlouvy, je jeho závěr o tom, že žalobci jsou, resp. byli, podílovými spoluvlastníky předmětného koně předčasný. Dle odvolacího soudu lze však i bez zjištění skutečného úmyslu stran, zda žalobce a) byl také kupující, uzavřít, že žalobkyně se b) se stala vlastníkem koně, ať už jeho vylučným či podílovým (tj. v závislosti na skutečném úmyslu stran, který dosud nebyl zjištěn). Jelikož o nárocích žalobce a) lze rozhodnout i bez zjištění, zda se stal podílovým spoluvlastníkem, nebrání výše uvedená nesprávnost posouzení nároků žalobce a) a zjišťování úmyslu stran nebude nutné ani v dalším řízení před okresním soudem.

21. Co se týče nabytí vlastnictví žalobkyně b), tak z obsahu spisu plyne, že v řízení před okresním soudem před koncentrací řízení žalovaný nezpochybnil pravost podpisu na potvrzení z 14. 9. 2017 (viz č. l. 72 spisu) a stran nesprávnosti obsahu vznesl toliko své názory, jak měl doklad o zaplacení vypadat, což je irelevantní. Odvolací soud zcela souhlasí s okresním soudem, že pro sjednaný převod vlastnictví zaplacením kupní ceny je bez významu, zda oproti dohodě byl zbytek kupní ceny 5.000 EUR uhrazen v hotovosti osobně žalobcem. Rovněž je irelevantní, zda nový vlastník své vlastnictví oznámil příslušným úřadům a nechal se zapsat do průkazu koně, protože případné nesplnění povinností podle veřejnoprávních předpisů nemá vliv na nabytí vlastnického práva. Stejně tak přiléhavě se okresní soud vypořádal s námitkou žalovaného, že potvrzení prodávajícího z 14. 9. 2017 není účetním dokladem a že by mu neuvěřil ani finanční úřad, když uvedl, že soud neprovádí dokazování na základě účetních dokladů, ale na základě jakýchkoliv důkazních prostředků, a že uvedené potvrzení jednoznačně prokazuje doplacení kupní ceny.
22. K nároku žalobce a) na zaplacení částky 783.000 Kč představující skutečnou škodu koně, která mu smrtí koně vznikla, odvolací soud uvádí, že souhlasí s okresním soudem, že je nepodstatné, zda byl žalobce podílovým spoluvlastníkem koně. Podstatné je, že uzavřel smlouvu o ustájení a žalovaný tak za škodu odpovídá, protože převzal koně Rockefellera jako podnikatel v souvislosti se svým podnikáním, kterým je zájmový chov zvířat, a zavázal se poskytnout mu za úplatu ustájení a související služby. Povaze koně neodporuje, aby na něj byla použita ustanovení o věcech, které byly převzaty. Základním předpokladem povinnosti k náhradě škody dle ust. § 2944 o. z. je tak existence závazku; jelikož odevzdat věc jinému nemusí pouze její vlastník, není v případě odpovědnosti dle tohoto ustanovení důležité, kdo je vlastníkem věci, ale kdo je stranou závazku, což byl nesporně žalobce a) a žalovaný. Liberačním důvodem je, že by ke škodě došlo i jinak; tedy, že by ke škodě došlo i bez předání věci do dlužníkovy detence. V daném případě nebyla prokázána žádná vnitřní ani vnější příčina (živelné pohromy). Odvolací soud souhlasí s okresním soudem i v tom, že o. z. upřednostňuje ujednání stran oproti zákonným ustanovením a lze tak dovodit, že v obecné rovině se neuplatní závěr rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2109/2003, které bylo přijato za předchozí právní úpravy, že smluvní omezení odpovědnosti toho, kdo koně převzal k ustájení, je absolutně neplatné pro rozpor se zákonem. Okresní soud dále správně posoudil smluvní omezení odpovědnosti žalovaného dle ustanovení o spotřebitelských smlouvách tak, že k tomuto ujednání nelze dle ust. § 1812 odst. 2 a § 1814 písm. a) o. z. přihlížet a žalovaný je povinen k plné náhradě škody, neboť žalobce měl při uzavření smlouvy o ustájení nejen postavení slabší strany ve smyslu ust. § 2898 věty za středníkem o. z. (kterou může být v konkrétním případě i podnikatel), ale dokonce postavení spotřebitele (což je pojem užší), kterému náleží ochrana podle speciálních kogentních ustanovení o. z. na ochranu spotřebitele. S jeho závěry odvolací soud plně souhlasí,

souhlasí s tím, že žalobce neuzavíral smlouvu o ustájení v pozici podnikatele a odvolací námitky žalovaného tak nejsou důvodné.

23. Jelikož odvolací soud dospěl k závěru, že znalecký posudek Ing. Hošáka, z něhož při svém rozhodování vycházel okresní soud (viz body 16. a 17. odůvodnění napadeného rozsudku), není správný, byl vypracován revizní znalecký posudek za účelem zjištění obvyklé ceny koně v době jeho poškození dle ust. § 2969 odst. 1 o. z. Po vypracování písemného revizního znaleckého posudku a výslechu znalce vyvstala nutnost zjistit, zda kůň Rockefeller trpěl kolikami, když touto spornou otázkou se okresní soud nezabýval. Od zjištění této podstatné skutečnosti se odvíjí cena koně. Jelikož žalovaný v řízení před okresním soudem tvrdil, že kůň trpěl kolikami, ale pro okresní soud tato skutečnost nebyla významná, zrušil odvolací soud v této části rozsudek, neboť absence poučení dle ust. § 118a odst. 3 o. s. ř. je vadou řízení, protože nebylo možno vyslechnout žalovaným v odvolacím řízení navržené svědky k prokázání tohoto tvrzení. Pokud okresní soud u přípravného jednání dne 5. 11. 2018 (viz č. l. 41 spisu) poučil žalovaného dle ust. § 118a o. s. ř., aby uvedl veškerá rozhodující tvrzení a důkazní návrhy k tomu, že žalobcům mělo být známo, že kůň trpí kolikami, že proto nesmí do výběhu na čerstvou pastvu, že toto žalobci měli dle jeho tvrzení porušit a současně že toto mělo mít vliv na to, že kůň se zranil, s tím, že v opačném případě bude okresní soud vycházet z toho, že spoluúčast žalobců není dána, tak tato poučovací povinnost byla dána toliko v rozsahu vědomosti žalobců v návaznosti na jejich případnou spoluúčast na celé události, protože se nejedná o relevantní poučení směřující k prokázání tvrzení žalovaného, že kůň trpěl kolikami. Z výše uvedeného důvodu odvolací soud napadený rozsudek v odstavci I. výroku, pokud jím byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci a) částku 500.000 Kč, tj. skutečnou škodu (viz bod 27. odůvodnění napadeného rozsudku) s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení, a v odstavci II. výroku, pokud jím byla zamítnuta žaloba žalobce a) v části, v níž se domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 283.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5% ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení, zrušil dle ust. § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. a věc dle ust. § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. vrátil v tomto rozsahu okresnímu soudu.
24. Co se týče nároku žalobce a) na náhradu nákladů, které vynaložil na léčení koně ve výši 119.186 Kč, je rozsudek okresního soudu zcela správný, protože odvolací soud rozsudek v odstavci I., pokud jím byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci a) částku 119.186 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5% ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení dle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil. Dle ust. § 2970 o. z. při poranění zvířete nahradí škůdce účelně vynaložené náklady spojené s péčí o zdraví zraněného zvířete tomu, kdo je vynaložil; náklady spojené s péčí o zdraví nejsou účelnými, i když podstatně převyšují cenu zvířete, pokud by je vynaložil rozumný chovatel v postavení poškozeného. Dle odvolacího soudu i u tohoto nároku není podstatné, zda byl žalobce a) vlastník, protože se hradí tomu, kdo je skutečně vynaložil. Mezi účastníky bylo nesporné, že tyto náklady vynaložil žalobce a) a že tyto činily 119.186 Kč, nicméně sporná byla jejich účelnost. Měřítkem účelnosti je chování rozumného chovatele v postavení poškozeného. Nahrazují se i náklady na léčbu, která se později ukázala jako neúspěšná (pokud by ji podstoupil rozumný chovatel na místě vlastníka zvířete). Dle okresního soudu byla účelnost jednoznačně prokázána znaleckým posudkem. Ze znaleckého posudku plyne (viz str. 108 spisu), že zranění bylo závažné, podle dostupných informací byla prognóza na záchranu života koně po vzniku zranění dubiózní (nejistá), sportovní prognóza nejistá až špatná; prognóza se stala převážně nepříznivou po rozvoji rezistenční infekce a provalení infekční píštěle, byl proveden mikrobiální průzkum rezistentních mikroorganismů a po zhoršení zdravotního stavu navzdory podávání antibiotické terapie byla indikována eutanázie. Znalkyně uvedla, že nebylo možné spektrum veterinárních úkonů a podaných léčiv zúžit, ale bylo možné ho rozšířit. Ze znaleckého posudku plyne, že stav koně nevyklučoval to, že léčba mohla být úspěšná; nejednalo se tedy o naprosto beznadějnou situaci, s kterou lze pojit posouzení vynaložených nákladů jako neúčelných. Ve vztahu k úroku z prodlení odvolací soud pro stručnost odkazuje na zcela správné odůvodnění okresního soudu v bodě 29. odůvodnění napadeného rozsudku.

25. Nárok na ušlý zisk, který žalobce a) uplatnil ve výši 200.000 Kč, náleží toliko vlastníkov. Za dané procesní situace však není nutné odpovědět otázku, zda žalobce a) byl vlastníkem koně. Podstatné je totiž, že žalovaný učinil nesporným tvrzení žalobce, že kůň Rockefeller by v následujících 10 letech dosáhl ročních výher 20.000 Kč, které, jak správně uvedl okresní soud, by teoreticky mohly představovat ušlý zisk (bez ohledu na to, že žalobce nevystupoval jako podnikatel), ale protože znalec Ing. Hošák uvedl, že tato částka ani zdaleka nepokryje náklady na chov koně, které se pohybují v řádech desítek tisíc korun ročně, nedá se hovořit o ušlém zisku (dle ust. § 2952 o. z. se hradí skutečná škoda a ušlý zisk). Odvolací soud souhlasí s okresním soudem v tom, že i kdyby byl žalobce vlastníkem koně, tak mu žádný ušlý zisk nevznikl, neboť od částky, kterou by žalobce získal, je třeba odečíst částku, kterou by musel na dosažení tohoto zisku vynaložit (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 676/2001). Odvolací soud proto rozsudek okresního soudu v odstavci II. výroku, pokud jím byla zamítnuta žaloba žalobce a) v části, v níž se domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 200.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5% ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení, jako správný potvrdil dle ust. § 219 o. s. ř. Ze stejných důvodů, pro které byl napadený rozsudek v zamítavé části týkající se nároku žalobce a) ve výši 200.000 Kč z titulu ušlého zisku potvrzen jako správný, byl napadený rozsudek potvrzen dle ust. § 219 o. s. ř. v odstavci III. výroku, pokud jím byla zamítnuta žaloba žalobkyně b) v části, v níž se jako oprávněná společně a nerozdílně s žalobcem a) domáhala vůči žalovanému zaplacení částky 200.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5% ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení.
26. Ve vztahu k nároku žalobkyně b) ve výši 783.000 Kč z titulu skutečné škody vzniklé předčasným úmrtím koně Rockefellera platí ohledně stanovení obvyklé ceny koně totéž, co je uvedeno výše u žalobce a), přičemž předně bylo v řízení nutno vyhodnotit, zda žalovaný odpovídá za tuto škodu vzniklou žalobkyni b) jako vlastníkov koně, tedy, zda porušil povinnost. Odvolací soud dospěl oproti okresnímu soudu k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný porušil povinnost stanovenou mu zákonem a zasáhl tak do absolutního práva poškozeného, pročez je povinen nahradit poškozené, co jí tím způsobil (viz ust. § 2910 o. z.). Okresní soud nevěnoval dostatečnou pozornost vyjádření společnosti SVARKO s. r. o., že za normálních okolností - při řádném zajištění boxu není možné, aby se noha koně dostala do prostoru pod dveře. Odvolací soud proto učinil doplňující dotaz na společnost SVARKO s. r. o. (viz výše uvedená skutková zjištění) a uzavřel, že při existenci nezpochybnitelného skutkového základu, že dne 1. 10. 2017 se levá pánevní končetina koně Rockefellera dostala pod vrata boxu, čímž došlo k jejímu poranění, žalovaný, kterému byl kůň svěřen, nezajistil dostatečnou bezpečnost koně v boxu, resp. nedostatečně zkontroloval či řádně nezajistil boxové stání koně a jeho bezpečnost, přičemž se nemůže se jednat o nešťastnou náhodu, jak konstatoval okresní soud, které nebylo možno předejít, tedy žalovaný porušil prevenční povinnost (viz ust. § 2901 o. z.) stanovenou zákonem a zasáhl do absolutního práva žalobkyně b), tj. do jejího vlastnického práva, toto porušení prevenční povinnosti je v příčinné souvislosti s vzniklou škodou a žalovaný tak za škodu odpovídá dle ust. § 2910 o. z. Jinými slovy řečeno, v řízení byly prokázány předpoklady odpovědnosti žalovaného dle ust. § 2910 věta první o. z., tj. protiprávní čin, škoda, příčinná souvislost mezi protiprávním činem a škodou a zavinění (viz § 2911 o. z.). Jelikož žalovaný v řízení před okresním soudem tvrdil, že kůň trpěl kolikami, což je otázka zcela zásadní pro stanovení jeho ceny (viz výše), ale pro okresní soud tato skutečnost nebyla významná, zrušil odvolací soud v této části rozsudek, neboť absence poučení dle ust. § 118a odst. 3 o. s. ř. je vadou řízení, pročez nebylo možno vyslechnout žalovaným v odvolacím řízení navržené svědky k prokázání tohoto tvrzení. Jak již bylo uvedeno ve vztahu k nároku žalobce a), pokud okresní soud u přípravného jednání dne 5. 11. 2018 (viz č. l. 41 spisu) poučil žalovaného dle ust. § 118a o. s. ř., aby uvedl veškerá rozhodující tvrzení a důkazní návrhy k tomu, že žalobcům mělo být známo, že kůň trpí kolikami, že proto nesmí do výběhu na čerstvou pastvu, že toto žalobci měli dle jeho tvrzení porušit a současně že toto mělo mít vliv na to, že kůň se zranil, s tím, že v opačném případě bude okresní soud vycházet z toho, že spoluúčast žalobců není dána, tak tato poučovací povinnost byla dána toliko v rozsahu vědomosti žalobců v návaznosti na jejich případnou spoluúčast na celé události, pročez se nejedná o relevantní poučení směřující k prokázání tvrzení

žalovaného, že kuň trpěl kolikami. Z výše uvedeného důvodu odvolací soud napadený rozsudek v odstavci III. výroku, pokud jím byla zamítnuta žaloba žalobkyně b) v části, v níž se jakožto oprávněná společně a nerozdílně s žalobcem a) domáhala vůči žalovanému zaplacení částky 783.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5% ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení, zrušil dle ust. § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. a věc dle ust. § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. vrátil v tomto rozsahu okresnímu soudu.

27. Pro úplnost odvolací soud dodává, že skutečnost, že žalovaný neměl ve stáжих nářadí potřebné k vyproštění koně zpod vrat, nebyla příčinou vzniklé škody.
28. V dalším řízení okresní provede dokazování k prokázání tvrzení žalovaného, že kuň Rockefeller trpěl kolikami a vyhodnotí závěry znaleckých posudků ohledně ceny koně, případně zváží určení výše náhrady škody soudem dle ust. § 2955 o. z. a rozhodne o nároku žalobců na zaplacení částky 783.000 Kč s příslušenstvím z titulu vzniklé újmy. Dále okresní soud rozhodne i o nákladech řízení odvolacího řízení a nákladech státu vzniklých v odvolacím řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozhodnutí v části, v níž odvolací soud zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, dovolání není přípustné.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, mohou se oprávnění domáhat soudního výkonu rozhodnutí.

Ostrava 18. června 2021

JUDr. Lenka Severová v. r.
předsedkyně senátu